

Kapitel 10

Om bortsprungna nycklar och nätterna i bilen
samt frontalkrocken till havs och goda ballottiner

Yess, transportstyrelsen ringde idag. Vi får ett chassinummer, hurra!

Det var Tobbe som skickade ett glädjebesked via SMS. Att det framfördes med stor aplomb, märktes eftersom Tobbe vanligtvis inte stavar yes med tre "s" eller avslutar en mening med utropstecken. Punkt fick bli bra nog i hans meddelanden. Mindre än en timme senare stod han i köket. "Va? Är du redan hemma?"

"Ja du förstår, nu har vi mycket att göra, det finns snart ingen tid att vinka på."

"Vad är nästa steg då?" undrade Pernilla som omedelbart kände av en ganska markant pulsförhöjning.

"Det är att prägla in chassienumret i ramen, vilket de kan göra på bilverkstan om vi kan komma dit redan i eftermiddag. Fatta vad skönt! I år kommer vi att kunna åka helt lagligt med trailern."

Anledningen till glädjen hade sin historia. För drygt fem år sedan åkte Tobbe och Pernilla till Holland för att hämta två båtar och ett släp. Båtarna var bara att putta i vattnet och köra, värre var det med släpet. Det fick inte köras utan registreringsskylt. I Holland och även i Norge, England och lite varstans har de andra principer. Där går det bra att klippa till en bit kartong, vilken som helst och skriva dragbilens registreringsnummer på och sedan klämma fast den på släpet. Därmed ansågs släpet registrerat och klart. Riktigt så funkar det inte i Sverige. För att få en registreringsskylt måste släpet registreringsbesiktigas. För att få till en registreringsbesiktning måste man besöka Svensk

Bilprovning och för att få dem att göra något över huvud taget måste det finnas ett chassinummer.

Transportstyrelsen är de som delar ut chassinummer, men inte hur som helst. Inte utan särskilda regler och definitivt inte till alla som behöver. Man måste minst ha ett Certificate of Conformity, ett så kallat COC-dokument, vilket är ett speciellt EU-intyg. Ett sådant dokument är något som tillverkaren utfärdar... eller borde kunna utfärda om de inte väljer att sätta sig på tvären. När man ansöker om ursprungskontroll hos tillverkaren görs det i sex steg. Alla uppgifter om fordonet och ägaren måste fyllas i. Det är först efter att samtliga steg gått igenom som ett ärende registreras hos Transportstyrelsen. Det var här någonstans som något hade gått snett och ingenting hände. Inte förrän nu, fem år senare och tack vare Tobbes envisa envishet, hade de äntligen fått ett chassinummer tillsänt sig. Det var det som spred oreda bland konsonanter och utropstecken i Tobbes superglada SMS och det var i grevens tid. Om bara två veckor skulle bil och släp packas fulla inför årets EM-resa i Europa och då gällde det att ha ordning på chassinummer och annat. Släpets chassinummer blev inpräglad i ramen och en tid bokades för en registreringsbesiktning.

Det fanns en tid då Bengt och Pernilla fortfarande hade någon slags kommunikativ kontakt och Bengt gärna gav kloka tips till Pernilla. Då fick hon bland annat reda på att om man skulle besöka besiktningen, var bästa tiden att göra det en fredag efter klockan sexton. Då var alla gubbar på besiktningen så less efter veckan att de bara ville få slut på dagen och åka hem. Med det resonemanget utgick han ifrån att yrkeskårens stolthet bestod i att slarva, åtminstone om det fyllde ett högre syfte. Ytterligare en idé som Bengt hade, var att om bilen kördes av en ung tjej, skulle det gå ännu

enklare att få igenom den, eventuellt vilket vrak som helst. Tanken var att den unga tjejen i fråga, med hjälp av sitt rosiga och oskyldiga utseende, skulle distrahera besiktningsmannen så att han skulle titta mer på henne än på bilen. På den tiden hade Bengt ett vrak, och därför var det endera Pernilla eller Pernillas syster som fick ta Bengts bil till besiktningen, och gärna en fredag efter klockan sexton.

Vem Bengt hade hämtat denna tvärvetenskapliga information från var sin ”gode vän Robert”. Det kunde vara Robert, Sven, Curt eller vilket annat namn som helst som var hans ”gode vän”. På det viset var han som ett barn. Han utgick från att alla visste vem det var han pratade om. Barn pratar jämt om människor i deras närhet som om alla vet vilka det är. Fast när det gäller Bengt går det faktiskt att litegrann lista ut vilka han pratar om. Tack vare prefixet *gode*. Pernilla hade lärt sig att det borde vara en bankman, en arkitekt eller en advokat. Kanske snickare, plåtslagare eller målare men absolut inte en kommun- eller statstjänsteman. Heller inte en besiktningsman.

Alla besiktningshallar tar inte emot släp så Tobbe hade fått en besiktningstid i en hall väldigt långt bort. Dessutom så tidigt som klockan åtta på morgonen. Besiktningen var skarpt läge, så mycket förstod Pernilla och detta fick henne att tänka igenom vad hennes pappa sagt när dagen kom för registreringsbesiktningen. Tanken hade flugit i henne att hon var den som skulle ta besiktningen. Men det fanns inte på världskartan att Pernilla skulle köra släp, i alla fall inte så långt, och inte till en besiktning. Hon rös vid blotta tanken på att behöva åka över en smörjgrop med hela ekipaget, kanske köra snett och tvingas backa. Hon fick en inre bild av ett släp som i tvärställt läge hamnat halvvägs ner i

smörjgropen medan varenda besiktningsman i hallen stod och skrek och viftade. Nej aldrig att hon skulle ställa upp på det.

Kvällen innan besiktningen ställde Tobbe väckarklocka på 06:00. Han skulle gå upp lite tidigare och Pernilla kunde sova en halvtimme längre. Så skulle det kunnat vara men eftersom Tobbe aldrig stänger av väckarklockan utan snoozar den, så ringde den snart igen. Om det var första gången, hade det betraktats som ett olycksfall i arbetet men just detta hade hänt flera gånger tidigare. När snooze-timern var förbi och klockan ringde igen hade Tobbe hamnat i duschen, så han hörde inte signalen. Dessutom hade han flyttat klockan slash mobilen från sängen där Pernilla i bästa fall kunde ha nått den, till byrån utanför badrummet. Där låg den och ringde, långt från dem båda och för Pernillas del var möjligheten att få sova en extra halvtimme över. Hon gick upp, kände sig surmulen över det men vid frukosten hade hon kommit i fatt uppvaknandet och kunde skämta lite om det.

”Tur för dig att jag var vaken annars hade du varit flådd vid det här laget. Med osthyvel.” Tobbe skrattade lite nervöst.

”Jaja, men nu skyndar vi på, det är en bit att åka.”

”Kan du inte tänka lite, liksom förutse sånt här?”, vädjade Pernilla men såg att hon pratade för döva öron så hon la ner fortsättningen.

Hon plockade undan frukosten och Tobbe började röra sig i cirklar. I snabba cirklar. Det verkade som om han letade efter något. Som vanligt.

”Var fan är nycklarna till släpet?” Han letade i lådor, i fickor, i väskor och slutligen i verktygslådan för seglargrejer.

”Vad bra det vore med en rutin här, tycker du inte?”

Pernilla tyckte sig ha fått in en fullträff men dessvärre lät hon verkligen som en morsa eller nåt.

”Eller att man kollar upp särskilt extra väsentliga saker dagen innan.” Där fick han för väckarklockan, tänkte hon och kände sig nöjd. Tobbe letade med allt större iver och rafsade runt även på helt otänkbara ställen. Han hamnade i verktygslådan igen fast denna gång i den stora lådan. Och klockan gick.

”Får väl ta hammaren då” hörde hon honom säga för sig själv.

”Har du verkligen kollat i kökslådan ordentligt?” undrade Pernilla. Med en sista koll där dök faktiskt reservnyckeln upp som från ingenstans. Tobbe gick ut till bilen för att fälla ut dragkroken och där i skuffen hittade han också den ordinarie nyckeln på bilens reservhjul. Antagligen hade den hamnat där tidigare på morgonen när Tobbe letade efter något annat. När stora saker är på gång vet nämligen inte den ena handen vad den andra gör.

Besiktningsmannen tog sig an uppgiften på noggrant vis. Han konstaterade att det fattades lite lampor, alltså utöver de fem lampor och tolv reflexer som redan satt på ramen. Eftersom släpet var över sex meter långt, behövdes även två backningsstrålkastare bak och två sidomarkeringslyktor på vardera sida av släpet. Dessa måste sitta en meter från bakdelen av släpet men tre meter från draget och helst med tre meter emellan sig. Alltså, vad säger man?

Det var bara att styra hemåt, handla lampor och börja meka. Händig Tobbe lyckades göra hela eljobbet med bravur. Drog sladdar, borrade, skruvade... och allt funkade! Så när som på en detalj. En av de fyra sidomarkeringslyktorerna var död. Detta var snart fixat, men då slutade plötsligt dimljuset

att fungera, dock inte helt. I stället började dimljuset blinka i takt med vänster blinkers.

Efter sex lampor, tre besiktningar och en registreringsskylt blev Kalfsläpet kördugligt. Det liknade minst sagt en glittrande, lysande julgran. Övriga trailerförare, de med registreringsskyltar i kartong, kommer snart visa miner av avundsjuk beundran när de får se Team Sweden ute på Europavägarna.

Packningsstrukturen hade de ganska god koll på vid det här laget men denna gång hade de *två* resmål och två båtar, vilket innebar dubbla uppsättningar segel, roder, bommar och kapell. Till det alla seglarkläder, selar och flytvästar plus tält, sängkläder, egna kläder, ett minikök och ett reseapotek. Till och med en brandsläckare. De hade handlat torkat kött, konserver, tuber och bakat fröbröd. Med på resan fick bara sådant som tålde utomhusvärme vara, inga kylvaror alltså. All teknik var laddad och alla avgifter betalade. De hade järnkoll på bokningsbekräftelser, försäkringar, medlemskap och biljetter. Tobbe och Pernilla skulle ge sig av långt söderut. Först med Vipern till Genève sjön och därefter med Hobien ut på Nordsjön.

Vipern ställde de underst på släpet och Hobien ovanpå. Med två reglars hjälp tränade de på att ensamt skjuta upp Hobien uppe på Vipern. Det var bra att kunna klara det själva eftersom de skulle behöva göra den manövern flera gånger under resan. De skulle givetvis bara segla en båt i taget men båda båtarna behövde tas ner från trailern för att alla prylar i trailerlådan skulle kunna plockas upp. Två master skulle också med, och slutligen strandvagnen. Allt var surrat och fastspänt och en röd ”vimpel”, eller egentligen en röd påse, satt längst bak. Båttrailer, baklucka och baksäte precis så packade de kunde vara. Det sista de

tog med sig var förväntningar, farhågor och en flaska skumpa. Bröllopsdagen närmade sig.

Första stopp låg nästan 70 mil bort och det var färjeterminalen i Trelleborg. Den biten tog nio timmar att köra efter några kortare pauser på vägen. TT-Lines färja Peter Pan över till Travemünde gick klockan 22 och ombord på den fick de en natts sömn, en morgondusch och en rejäl frukost inför nästa etapp mot Karlsruhe. Dit var det ytterligare 70 mil vilket de planerade som en lagom sträcka att köra utan några längre uppehåll. I takt med antalet tillryggalagda mil i bilen ökade utomhustemperaturen grad för grad och det märktes att de var på väg in i sommaren. Vid två tillfällen stannade de till för att fika, äta eller tanka och när klockan blivit middagstid kom de fram till hotell Maurer. Det var noga utvalt utifrån möjligheten att ställa av ett släp med två båtar på. De fick rulla in släpet på hotellets baksida.

”Ooops (fniss fniss) I need new glasses, can’t see anything”, sa hotellreceptionisten slash bartendern som hällde whisky över kanten på centilitermättet. Med sann entusiasm fixade hon just en Irish Coffée på automatkaffe minus grädde. ”I never drink, have no idea about this”, sa hon sedan medan hon fnissade åt sin egen tossiga drink. Så avslutade de den sista hotellkvällen på länge. Att bo på hotell gav alltid en särskild premiumkänsla men i sexton nätter framöver skulle de snart bo i tält så långt från en ickesinnlig tillvaro de kunde komma. Naturnära, doftrikt och spännande. Nästa dag skulle de köra de sista 40 milen till Morges, en mindre stad nära jätten Lausanne på norra sidan av Genève sjön.

”Hur många gånger under en semester när man ideligen är på nya ställen, har man inte först en plan. En seriös, genomtänkt, stringent, smart idé kring ett upplägg, för att sedan stå med kepsen i hand, skägget i brevlådan, svansen mellan benen och handen i syltburken och säga: Jaha, åh, va? Hoppsan, går det inte, nähä åh va? Kan vi inte, hur blev det nu? Skit också...aha det tänkte vi inte på”, sa Pernilla. ”Massor av gånger”, bekräftade Tobbe. ”Det är väl lite av tjusningen med att vara på nya ställen? Att lösa saker.”

Exempelvis skulle de köpa en vignette inför gränsen mellan Tyskland och Schweiz. Dessa vägavgifterna betalas på olika sätt och är ett klistermärke som sätts på vindrutan. Det kan hända att fordonet registreras av en kamera och har man inte betalat avgiften kan det bli dyrt. 40 Schweizerfrancs kostar vignetten och Tobbe och Pernilla hade varit förutseende nog att köpa den på bensinstationen precis innan gränsen. Sååå himla nöjda. De hade gjort alldeles rätt och det skulle bara vara att passera tullen. De kanske till och med kunde köra en sån där kylig lastbilshälsning till tulltjänstemannen, knappt ens bromsa in utan bara passera. Svenskar är förberedda och riktiga, vet vad som gäller. But not. Tvärnit! Ingen kylig vinkning, i stället en kall hand som stoppade dem. De var visst inte fullt förberedda. Även släpet skulle ha en vignette. 40 francs till behövde de betala. ”Även släpet? Totalt åttahundra spänn i vägavgift? Oj, det var mycket”, sa de i mun på varandra. Fortfarande med handen höjd i en förberedd slags kylig vinkning till tulltjänstemannen. “Jo, men så räcker den i ett år också”, svarade tullpappsen. Vägen gick upp och ner, upp och ner. De var uppe på 650 meters höjd som högst och efter fem timmar var de framme i Morges.

Väl framme, dirigerades de in på rätt plats bland de andra båtarna. De cirka 40 deltagande båtarna fick parkeras ihop med respektive trailer på en stor gräsmatta och där skulle de stå under hela evenemangsveckan. Gräsmatta tog slut där en båtklubb tog vid och på andra sidan bredde Genève sjön ut sig. Sjön var fantastiskt vacker. Ett klart fjällvatten med en kuliss av Alperna på Frankrikesidan och storstaden Lausanne på Schweizern sidan. Mont Blanc var snöklädd och lyste majestätiskt upp de mörka bergen. Faktiskt en smutt absurd betraktelse med tanke på att där de själva stod, var värmen stabil och stillastående. Dock fanns ingen tid att pusta, de hade massor att göra.

Till att börja med skulle båtarna lastas av för att packningen i trailern skulle kunna nås. Därefter sorterade de upp båtgrejer för sig och det som hörde till campingen för sig. De planerade vilka seglarpinaler som skulle vara kvar vid båten och vilka som skulle finnas i tältet. De registrerade sig som tävlande ekipage och fick det nya seglet inmätt. Reste masten, riggade båten och satte fast reklamlappar på skroven. Det enda de fått i magen den senaste tiden var ett rött äpple från registreringskansliet. Å andra sidan var det inget dåligt äpple. F16-loggan var stansad, eller egentligen lasrad in i skalet.

Tobbe och Pernilla kände igen flera besättningar från VM några år tidigare och då som nu, framfördes glada tillrop över att en svensk båt var med i deltagarlistan. Delvis för att ha flera nationer med i mästerskapet men också för att det utgjorde ett "exotiskt" inslag med ditresande så långt ifrån. Under hela veckan kom folk fram till dem och kommenterade den långa vägen Pernilla och Tobbe tagit sig för att segla.

"Va? Har ni åkt 170 mil enkel väg?! Bara för att segla här?"

”Nej, vi ska vidare till Holland och segla med den andra båten sen.”

”Men var bor ni då?”

”Snart där borta, i ett blått tält”, svarade Pernilla och pekade bort mot campingen och då tog de dem nästan inte på allvar.

”Ni skämtar?”

Så fort båten var riggad, checkade de in på campingen. Värmen var fortfarande oslagbar så att krypa in i tältet för att ställa in grejer och bädda, var ett svettjobb. Fort, fort, fort jobbade de för att snart få svar på frågorna: när fanns det tid att duscha, byta tröja, kissa, leta fram flip flops, bälga i sig vatten och äta mat...?

Klockan hade passerat halv sju innan allt var klart och de fick möjlighet att ta hand om sina egna behov. De hittade en restaurang inne på området och fick en smärre chock över priserna. Inte bara där, utan i Schweiz över huvud taget, låg priserna minst 30 procent högre än på platserna runtom. Bara en flaska bubbelvatten kostade 9 francs, alltså cirka 90 kronor och en pizza närmare 250 kronor.

Campingen låg bara en kort bit från gräsmattan där alla båtarna stod, så kort att de såg masterna från tältet. Det var otroligt smidigt eftersom de hela tiden glömde grejer. Bra läge även om båten behövde tittas till, vilket var fallet redan första natten då det hade blåst mycket. Tältplatsen var perfekt. De slapp direkt solljus och värme på morgonen. Faktiskt, hela campingen var perfekt. Lugn och städad och rent på toaletterna när som helst under dygnet. Det fanns tvål och toapapper och det var aldrig kö till vare sig toaletter eller duschar. De hade verkligen allt de kunde önska.

På morgonen plockade de fram den eminenta tältfrukosten; mjukt bröd med mjukost vilken fungerade som lim för att få fast bitar av torkat viltkött på. Till det en kopp kaffe. Tobbe

fick hetta upp vatten sekventiellt i vattenkokaren för att inte säkringen skulle gå i elskåpet strax utanför. De delade också på en burk fruktcocktail och sedan var det dags för skepparmöte inför dagens två träningsrace.

Dessa race var nödvändiga för alla. Tävlingsledningen behövde testa igenom att deras teorier skulle hålla i praktiken. Exempelvis skulle 42 båtar i vattnet från en och samma ramp, samtidigt som strandvagnar och skyddskuddar skulle dumpas och storsegel hissas innan det var klart för start. Högsta ansvarig hade slagit vad med övriga i staben att alla båtar skulle vara i vattnet på maxtiden 40 minuter. En öl stod på spel och han ville inte förlora vadslagningen. Även seglarna behövde testa sina grejer så träningsracen blev som ett slags genrep för alla och vem ville då stå och säga fel repliker eller sjunga falskt? Så klart vore det kul att visa vad man gick för redan här, ett första intryck var alltid viktigt. Alla båtar kom i och det var ideliga vindvrid, så det var svårt att lägga bana. Till slut var banan klar och den första startsekvensen kom igång.

Tobbe och Pernilla gjorde som vanligt en skitstart. Om det var nerver eller inte som stökade men hittills hade de alltid startat sina EM med riktig skitstarter. Trots det rundade de kryssbojen som sjätte båt och gick i mål efter två varv på nionde plats. Vid nästa race rundade de kryssbojen som fjärde båt, man tappade placeringar under varven och kom i mål som tionde båt. Det gav dem en sjätte plats totalt vilket de var supernöjda med, men som sagt, det var bara träning. Dagens resultat räknades inte med sedan.

Under hela veckan, om de inte seglade, mer eller mindre bodde de på gräsmattan runt omkring båtarna. Ett stenkast från båten fanns en temporär villagebar som ställts på plats för veckan. Där såldes förutom dryck lite foccacia, kory, energibarar, frukt och dryck. Klubbhuset, gräsmattan och

village baren var de sociala arenorna som fanns, och de träffade många mysiga människor. Nio nationer var representerade i detta mästerskap, den yngsta deltagaren var åtta år och den äldsta sjuttiofem. Den stora massan var ungdomar.

”Chateau de Morges” är ett medeltida slott dit de färdades tillsammans denna andra eftermiddag. Färden gick i ett litet tåg, modell Skansentåget. På slottet skulle invigningen hållas så alla nio nationsflaggor var med ombord. De hängde ut från tågfönstren resan bort, genom hela staden.

På slottets inngång samlades alla arrangörer, sponsorer och tävlande. Där bjöds alla på fri bar och olika sorters fingerfoods. Arrangörerna och borgmästaren höll tal och på en given signal sedan skulle varje land träda fram.

Startsignalen för att beträda scenen var att en snutt ur nationalhymnen spelades. I jämförelse med de andra var den svenska verkligen dyster. Tobbe och Pernilla slogs av vilken kontrast den var till de andras, faktiskt ett riktigt drama i moll. Den yngsta i varje nation skulle hålla i landets flagga, alltså Pernilla, och någon annan i varje nation, alltså Tobbe, skulle säga något trevligt och smickrande till arrangemangets fördel. Antalet landsmän från Sverige var inte så många så de fördelade uppdragen så gott de kunde. Efter ett par timmar på Chateau de Morges fick de en skön och otroligt storslagen promenad i den ljumma kvällsluften tillbaka till campingen. Det kändes helt underbart och smått häpnadsväckande att vara på plats. Känslan var vacker och lustig. Perspektivet hade blivit helt twistat, som att gå omkring i sin gamla skolatlas på något underligt vis bland platser som nämnts i förbifarten genom åren.

Morgonrutinen hade satt sig och regerade varje dag. Efter morgontoalett och frukost gick de till båten. Där strippade

de roderskydd och kapell, sorterade upp prylar, hängde allt fuktigt på tork, ställde in trapetser, hissade focken samt laddade båten med vatten och energibarar. Dessa rutiner utfördes kanske med lite mindre entusiasm efter nätter då det blåst mycket eller hade regnat. En tidig morgon vid halv fem, hade de behövt gå upp och titta till båten efter en hård nattlig vind.

Antalet timmar på sjön under dagarna blev ganska många. Tävlingsledningen ville passa på att ha de tävlande ute när banan ändå var lagd och alla var på plats. Mellan sex och åtta timmar var ingen ovanlighet. Tobbe och Pernilla seglade bra, de lyckades till och med haka på alla supersailors och låg i topp tio varje race efter första kryssen, några gånger rundade de kryssmärket som fjärde, femte båt. Däremot gick undanvinden sämre, där losade de en massa placeringar. För första gången någonsin hamnade de dessutom i protestförhandlingar efter en incident då Tobbe skulle ha vejat för en annan båt men i stället valde att chansa. Ett snabbt beslut de båda stod bakom och det kostade en diskvalificering. Rent regelboksmässigt var det rätt att de diskades eftersom den andra båten tvingades gira, men sånt händer hela tiden på banan. Tobbe och Pernilla fick veta av en schweizisk ledare att de uppmuntrade sina ungdomar att protestera hela vägen igenom eftersom det också var en viktig sak att lära sig. Synd bara att just Team Sweden stod i vägen för den coachningen.

Ibland anordnades måltider på klubbhusets altan och då tändes grillarna. Det kunde vara buffé med potatissallad och spett med lamm, oxfilé, kyckling och korvar. En kväll hamburgare och en annan pizza. Kvällarna var härliga och sociala, i ljumma vindar. Med utsikten över sjön och de

franska bergen, ihop med minglet, sorlet, gemytet och stämningen. Det var fantastiskt.

En kväll hade arrangörerna hyrt en buss och ville bjuda seglarna på en överraskning. Det skulle bli galamiddag och alla ombads bära sina vita EM-pikétröjor. Det var varmt, riktigt olidligt varmt, så till och med denna t-shirt var alldeles för varm. Till råga på allt saknade bussen luftkonditionering. Resan gick upp mot bergen och tog lång tid. Alla försökte fläkta sig svala med vad de nu hade, men slutligen tuppade en av gästerna av under obehagliga former. Mannen bars medvetslös ut på trottoaren och hela övriga gänget hamnade i en rondell och skapade trafikkaos i väntan på att ambulans och polis skulle komma på plats. Resten av bussresenärerna bilades sista biten upp till konferensanläggningen ”Signal de Bougy” där de bjöds på skumpa och en imponerande, alldeles magnifik utsikt över Genèvejön. Till middag fick de njuta av en trevlig stund och god mat. Det bjöds på mescluner, tartarer, ballottiner och tarteletter. Senare under kvällen meddelades att deras tävlingskompis var omhändertagen på sjukhus, tagen men på bättringsvägen. Det var för väl.

”Har du sovit gott?” Det var Tobbe som öppnade munnen först morgon efter. Pernilla, precis som Tobbe själv hade en svag blå ton i ansiktet. Det var morgonljuset som reflekterade tältets färg.

”Jodå, jag sover bättre och bättre. Vaknar lite då och då men ändå från en allt djupare sömn nu.”

”Ja, jag känner detsamma och varje gång jag vaknar blir jag förvånad över att jag alls somnade”, svarade Tobbe.

”Håller med! Och efter grubblerier över den förvåningen startar sedan funderingar kring om man är kissnödig... är jag inte lite kissnödig, ska jag gå upp, inbillar jag mig, det kanske

vore bra att gå upp, jo lite kissnödig är jag allt... och så vidare.”

”Det värsta är att det är så himla hårt för ryggen. Nästa år måste vi ha en annan madrass.”

”Japp, men det sa du förra året också och än har det inte hänt.”

”Sant. Ska vi gå upp nu? Det är tidig start idag. Jag behöver gå på toa. Dags för frulle också va?”

Det hände att seglingen ställdes in eller sköts upp på grund av för lite vind, men denna dag skickades de ändå ut medan banan flyttades runt i väntan på vind. Starten gick, men knappt båtarna och vinden var så svag vind att de inte vågade andas eller röra sig ombord. Racet blåstes av men teamen fick ligga kvar på vattnet. Under nästkommande timme fanns inte en vindgnutta, så startbåten gjorde tappra försök att flytta hela fleeten längre norrut på sjön. Plötsligt från ingenstans kom någonting som slickande vattnet. Det visade sig vara en riktig lokalare, en otroligt stark vind som inte hade synts på någon enda väderrapport. 31 grader i lufttemperatur blev många grader kallare, vinden var så kall att de började hacka tänder. I detta seglade de sedan tre race och fick flera uppvaknande duschar. Oräkneliga antal nosedips, de grävde tång och sjögräs med stäven men de skötte sig bra. Dagen för blåmärken, kallsupar och ursköljda linser kom till slut.

I det stora hela var seglingen fantastisk och bjöd på lite Bagenkänsla, både beträffande plötsliga vindvrid och mängden vågor. Precis som på Windy Bay i Grekland, vände vinden mitt på dagen. Den kunde då bli riktigt hård och galen såsom denna dag. Efter långa pass på sjön, var det effektivitet som gällde för att hinna med allt. Fort ta hand om båten och svinga sig i duschen för att hinna i tid till de

planerade gemensamma kvällsaktiviteterna. Det hände faktiskt att de fick hoppa över duschen någon gång.

Veckan började lida mot sitt slut och det hade blivit dags att fälla ihop och plocka bort tältet. Sista natten i Morges skulle avnjutas i bilens skuff, så var det planerat. De packade ihop sina tillhörigheter och checkade ut från campingen. Inför sista dagens segling manades alla ut fort eftersom ett oväder var på väg söderifrån och tävlingsledningen ville inte ha seglarna ute då. Denna sista tävlingsdag var alla otroligt gritty med många tjuvstarter till följd av det. Tobbe och Pernilla gjorde en supersnygg start med fart, precis vid startbåten och kom iväg utan en enda båt framför sig. Alla andra gick åt andra hållet. Under själva startsekvensen låg vanligtvis allt fokus på att komma iväg, och så fort de lämnat startlinjen börjar de dela lite tankar och planera för nästa drag.

”Här är vi och där är dom”, sa Pernilla. ”Tror du att det betyder att Sweden is in big trouble eller att Sweden is the sharpest knife in the hoods”, fortsatte hon.

”Ingen aning”, blev svaret.

”Kärringen mot strömmen är vi i alla fall helt klart, får se hur det artar sig.”

De ilade fram mot kryssmärket från sitt håll och mötte hela resterande fleet vid kryssmärket som elfte båt. På andra varvet rundade de som nia och det var den placeringen de sedan höll ända in i mål.

”Ja! Vi gjorde det. Första racet utan att tappa på undanvinden, snarare tvärtom. Fan vad vi är grymma!”, skrek Pernilla efter målgång.

”Ja, verkligen snyggt avslutat med en singelplacering sista dagen, grattis till oss!”

”Det var nog vårt sista race också, det blir säkert inget mer”, sa Tobbe sedan.

Och han fick rätt. Tävlingsledningen blåste av EM och seglarna skickades in mot land igen eftersom ovädret närmade sig. Tobbe och Pernilla var först med att få upp sin gennaker och absolut först in för att påbörja avriggningen.

De jobbade på som galningar för att få ordning på allt, typ som på ankomstdagen fast liksom tvärtom. Seglarkläder på tork, segel och bom ner, av med sticksvärd, roder, gennakerbom och mast... Samtidigt hopade sig de grå molnen i fjärran och kom rullande allt närmare. De packade trailerlådan samtidigt som det började mullra på himlen en bit bort. Lådan blev full, nästan mer full än tidigare och locket gick precis igen. De lyfte upp Vipern och spände fast den. Innan Hobien skulle lyftas upp blev de avbrutna för prisutdelning.

Alla 42 teamen samlades på klubbens terrass där arrangörer och sponsorer tackades av och där priser delades ut. Inte bara för ettan, tvåan och trean utan också för bästa damteam, bästa herrteam, bästa mixed team och bästa singlehanded. Alla teamens resultat ropades upp och applåderades. På plats 19 kom Tobbe och Pernilla. Serien för deras 12 race blev: 20-(disk)-17-10-20-20-24-17-20-25-(36)-9. Top 20 var bättre än de hade vågat hoppas på. Och second bästa Masters, fast den placeringen uppmärksammas givetvis inte annat än av dem själva. Placeringarna 7-18 var enbart ungdomar födda runt -98, -01 och så vidare. Det sa en del om medelåldern.

Det serverades lite tilltugg på prisutdelningen och efter att ha tackat arrangörerna för en trevlig vecka fortsatte de med packandet. Då hade det börjat regna rejält. Ett ihållande,

ihärdigt, tjurigt regn som beslutade sig för att göra allt för att dränka dem och all packning.

”Vi kanske kan rulla släpet och ställa oss under trädet?” föreslog Pernilla när det regnade så mycket att det började droppa från huvan på regnjackan.

”Bra idé, jag ska bara låsa upp hjulet först. Undrar bara var nyckeln finns?” Tobbe kände i fickorna på jackan och i shortsens men så kom han på att han hade bytt shorts sedan dagen innan. I bilen fanns klädväskan som han snart började rota runt i. Medan Tobbe lutade sig in i bilen drällde regnet över ryggen på honom, så mycket regnade det. Nyckeln låg inte i klädväskan, men i bilen då? Handskfacket och samtliga övriga utrymmen söktes igenom. Ingen nyckel. ”Ska vi klippa låset då?”, föreslog Pernilla. ”Verkligen inte. Det här är inte vilket lås som helst. Jag tog MC-låset. Tuffaste säkerhetsklassen. Totalt inbrottssäkert.”

Då återstod bara att titta i trailerlådan och det betydde en enda sak. En mycket arbetsam sak. Att spänna upp alla spänntampar, lyfta ner Vipern och kränga av locket på lådan för att leta där. Och hela tiden föll regnet i oförminskad mängd. Pernilla var superirriterad, för att inte säga skitgrinig. Tobbe också. Trots att de hade kommit i land som absolut första båt, var de nu snart helt ensamma kvar på gräsmattan. Deras kompisar som de umgåtts med mycket under veckan; belgarna, schweizarna, spanjoren och tysken... alla hade till slut stuckit även om de höll sig kvar länge nog för att hjälpa till. Nåväl, nyckeln kom fram och trailern kunde puttas in under ett träd så att det fortsatta packandet inte blev fullt lika drypande. Halv sju var de färdiga. Då tog de en värmande dusch och åt varsin pastatallrik på tavernan innan de styrde mot Tyskland för vidare äventyr i Holland. Bakom sig lämnade de 25 seglingstimmar, nya bekantskaper, en fantastiskt vacker plats och massor av fina minnen. Det här

var ett arrangemang i världsklass, det bästa hittills avseende allt.

Genom de olika seglingsäventyr i olika länder har Tobbe och Pernilla alltid haft som yttersta mål att få hem båt och sig själva hela och helst utan en jumboplatz i resultatlistan. Detta är nog inget de egentligen tagit för givet. De tänker heller inte alltid på att de i dessa sammanhang seglar bland världsmästare. Alla på banan utför samma saker men det som skiljer dem åt är tiden. Tobbe och Pernilla kommer alltid i mål, men retfullt nog strax efter. I race efter race. Även inför denna resa höll de tummarna för treenigheten; hälsan, materialet och vädret. Dessvärre kom de hem med en stukad treenighet. Efter årets EM-tripp hade de med sig en trasig båt hem. Hobien hade ett stort hål på insidan av babordsskrovet.

När Tobbe och Pernilla hade lämnat Morges, körde de cirka 40 mil innan de bestämde sig för att sova några timmar. En ommöblering senare gick det att bädda iordning skuffen så pass att de kunde vila. De vaknade mellan två lastbilar på en parkering i Forst Baden Württemberg i Tyskland. Efter frukosten hade de 55 mil kvar att köra till Holland och ett par stopp senare rullade de in i Noordwijk.

Noordwijk är en plats där de flesta verkar bo på gräddhyllan, där man inte vet vad arbetslöshet är och där det i princip alltid blåser. Den milslånga stranden finns publicerad på 13:e plats i National Geographic's lista över jordens 21 mest perfekta stränder. Denna lilla stad nära Amsterdam befolkades redan på 1200-talet före Kristus och besöktes av munkar 400 år senare. Fiskebyn blev en plats för pilgrimer på 1400-talet och där startades en framgångsrik blomlöksodling på 1800-talet. Just den platsen hade ansökt om att få hålla Hobie-EM och där skulle nu 18 nationer mötas. Båtklubben var enorm och ett stort gäng

aktiva seglare hörde till klubben. Utanför den gigantiska ytan sand syntes bara hav, hav, hav. Den till synes oändliga Nordsjön.

Tobbe och Pernilla hade lämnat Morges i regn och angjorde Noordwijk i regn. Fast inte regn i värme som kom uppifrån och drällde neråt, utan ett kallare regn som liksom piskade på från sidan. De var helt förberedda på att det skulle regna, i värsta fall varje dag, så hade prognosen sett ut sedan länge. Regnet kom och gick i halvtimmesstötar, fast just på ankomstdagen regnade det i mer konstanta omgångar. Även i år hade de göteborgarna som lagkamrater. De hade kommit från Göteborg dagen innan och var redan på plats och mötet upp på stranden. Att ha sällskap av varandra skänkte dem alla både en smula mer trygghet, större chans till omväxling och ännu mera glädje. Göteborgarna hade redan rest tältet borta på campingen och deras båt var nästan färdigrigga men det fanns alltid detaljer att backa upp varandra med. Olika dragfordon arbetade skift med att köra ut de nyanlända ekipagen på stranden. Minst 250 båtar till levererades på liknande vis under dagarna och tävlingar pågick redan eftersom det var många olika klasser. Sanden var djup och i ständig rörelse. Den blåstrade benen när man gick, flyttade sig och bildade ständigt nya sandvallar och ripplade ytor. Utanför de stora lyxhotellen skottade de sand på samma sätt som man gör med snö hemma. Med skyffel och sopborste. Fast inte just denna dag eftersom det regnade, och då låg sanden där den låg.

Tobbess och Pernillas status vid ankomst var sisådär bra efter ynka fyra timmars sömn mellan lastbilarna och så dags både hungriga och reströtta. Arrangörerna ville ha flyt på allt för att få upp båtar och trailers från stranden med tanke på tidvattnet så alla ombads att rigga båten direkt. Mat och egna behov fick vänta så länge. Som vanligt. Pernilla fick en

spade med sig för att gräva ner ett träankare i sanden. Utan det skulle båten kunna flytta sig eller välta i den starka vinden. De kände sig som Robinsondeltagare, fast frusna och utan mat i magarna, men gräva skulle de. Platsen de tilldelades låg längst bort, högst upp och träningen för veckan skulle bestå av att putta 140 kg båt i uppförsbacke i djup sand.

Precis som vid ankomsten i Morges var det bara att börja jobba. Skillnaden var att det inte fanns något gräs att lägga alla grejer på och så saknades värmen. Tobbe och Pernilla jobbade på fort. De lossade spänntampar, tog ner båtarna från trailern, sorterade och packade ur prylar ur lådan. Frågan om vad som behövde vara på vilken plats gick igenom igen... och när gick förresten p-tiden för bilen ut? Registrering, invägning och båt på plats. Resa mast, rigga båt, och knuffa båten på plats i sandbankar och uppförsbackar. Klockan blev 20 innan de var klara och först då fick de mat, en bring home pizza. De tog emot kartongen och åkte därefter direkt till campingplatsen tre kilometer bort. Gråtfärdiga av trötthet och hunger satte de sig på campingens parkering och tryckte pizzan i bilen.

Campingen låg några kilometer från stranden och höll fin standard. Ett system av häckar avgränsade tomtplättarna från varandra i grupper om tre och många platser var avsedda för långliggare. Receptionen låg i en stor villa och bakom den fanns campingplatserna. Tobbe och Pernilla bestämde sig för att fortsätta använda bilen som sovplats medan tältet mer användes som förvaringsplats och frukostrum. Detta med tanke på att ständiga tälthaverier inträffade. De ställde upp tältet lite provisoriskt och tömde bilen samtidigt som de organiserade om sina pinaler. Göteborgarna tältade på andra sidan häcken. Gulligaste

kompisarna ever. De hade ordnat en goodiebag till vår ankomst. Varsitt sittunderlag, ett myggljus, en regncape och fyra öl. De visste vad camping innebar sedan förra året i Neusiedler.

Första natten bjöd på ren och skär utmattningssömn, klart välbehövlig. Efter frukosten samåkte de ihop med göteborgarna till stan där de heldagsparkerade bilen och promenerade ner till stranden. De kom lagom fram för att se sjösättningen av de övriga klasserna inför deras finaldag. Det gick ganska höga vågor som alla måste passeras innan det blev lugnare segling en bit ut. För Hobie16 skulle inte tävlingarna börja förrän nästa dag, så de hade chans att se hur de andra hanterade vågorna. Stranden var ofta väldigt blåsig och det var lätt att känna sig urblåst utan vindtäta kläder. Vindtjuset, tillsammans med hundratals flaggor som piskade samt storfall ihop med annat halvlöst i riggen som slog mot masterna, höjde pulsen till daglig kaninpuls. Plötsliga regnstormar avlöste det annars ganska soliga vädret, så var det varje dag, flera gånger per dag. Nere på stranden var det aldrig tyst utom om man befann sig i seglartältet. Ett blårandigt stort tält, det så kallade sailcentret var arenan för veckan. Det agerade mat- och mötesplats. Cateringfirman ”Taaf & Friends” fixade mat, mellanmål, snacks och fika i tältet. De fick verkligen det italienska att smaka italienskt, BBQ att smaka grillat och salladen att verka frisk och fräsch. Det godaste de serverade var nog ändå den kalla skummande ölen efter en arbetsam segling.

Många Hobie16 skulle kvala till EM. Inklusivt dem själva och göteborgarna var det hela 76 båtar. I gulfleeten fanns en begränsning på maximalt 56 båtar. 28 var redan förkvalificerade, och vinnarna från de andra klasserna

garderades också platser, så återstående cirka 22 platser var dem som de 76 skulle slåss om.

Samtliga delades upp i två grupper, en blå grupp och en gul grupp. Färgen markerades med ett tygband som skulle knytas i tredje lattan från toppen av storseglet och grupperna startade med fem minuters mellanrum. De hade sex seglingsdagar framför sig; två kvaldagar och fyra dagar Open final. De som inte kvalade in i guldflotten 22 återstående platser hamnade i silverflotten.

Fördelen med silver var att de slapp befinna sig på plats i ottan för att plocka ut EM-seglet och slapp jaga rätt på depositions- och hyrespengar för att hyra segel. Att plocka i och ur lator vilket ett segelbyte kräver, behövde heller inte göras. De skulle slippa lägga tid på att vika och paketera hyrseglet sedan när det skulle lämnas åter.

Nackdelen med silver var att de skulle få dela bana med andra katamaraner, ges mindre medial uppmärksamhet och en något mindre fjäder i skryt- och merithatten. Fjäsk är alltid trevligt, att bli lite ompysslad, någon som plockar en i pälsen. Tobbe och Pernilla kvalade inte in i guldflotten men det visade sig att de skulle bli både uppmärksammade och ompysslade ändå.

De fick nöja sig med finalsegling i silverflotten och det berodde säkert på flera saker. Dels var det större vågor än de någonsin seglat i, uppåt två meter. De surfade så att båten nästan satte sig och mötte vågorna med en ständigt stegrande båt. Det var ovant att hantera. Vid ett tillfälle undrade Pernilla vad hon såg i vattnet innan hon kom på att det var taket på startbåten, resten hade liksom dolts bakom höga vågor. Det sa en del om våghöjden. Dels var vindarna tuffa i kombination med vågorna och seglingsdagarna långa, på gränsen till kyliga. Allt detta sammantaget påverkade möjligheten att prestera. Den andra kvaldagen seglade de

inte alls eftersom stora vågor i flera lager slog in mot stranden med betydande risk för haveri av roder eller båt vid försök att ta sig ut. Då hade det varit slutseglat för gott och den risken var de inte villiga att ta. Vinden ökade från 14 knop, till 16, snart till 18 och slutligen en topp på över 20 knop. Det var på sin höjd 30 team som startade och så fort teamen säkrat sin plats i gulfleeten, slutade de segla, skönare än så var det inte. I tur och ordning droppade båtarna av från banan.

Även om seglingen var svår, så var den galet kul. 76 båtar på samma bana, det var inte kattskit det och det gick över förväntan. I segling handlar det om att komma undan med så få poäng som möjligt. Efter första dagens fyra race och med placeringarna 16-17-18-12 i deras grupp hamnade de på plats 29 när båda gruppernas resultat slagits ihop. Efter andra dagen då de inte seglade alls plockade de på sig höga poäng. De landade slutligen på en 33:e plats vilket alltså var 11 platser från gulfleetsbiljetten.

Vad gjorde de när de inte seglade då? Jo de gled omkring på området tillsammans med göteborgarna. På stranden och i seglartältet. De åt på Taart & Friends mat, tog en fika på gågatan på andra sidan torget eller kollade i affärer. På kvällen var det party, och då annonserades det vilka som gått till gulfleeten och plötsligt blev det fri öl och liveband. Och vinden där utanför, den slutade visst aldrig att blåsa.

Varje morgon åt de svinstarka nudlar i citrongräsmak. De hade fått tag på en hel platta och tyckte att detta inköp var det smartaste i frukosthimmelen. Och så kanske det var, de höjde både pulsen och värmdes upp kroppen. Till detta slurpade de i sig kaffe och åt mackor med jordnötssmör. De vaknade till 13 grader och en absolut blyertsgrå himmel. Det

var ändå inte hälften så besvärligt som nätterna. Fuktig kyla, smattrande regn, snarkande man, mullrande åska och kraxande fåglar. Att campa krävde sitt tålmod.

Har du sett mina glasögon? Var la jag min tröja? Vart sjutton tog tandborsten vägen? Hur kan kniven ha försvunnit? Jag är säker på att jag la nycklarna exakt här. Är det någon som vet var muggen hamnade? Ingen som sett mina shorts? Vad konstigt, igår hängde jag handduken här och idag är den borta. Okej, solglasögonen finns väl inte mer då?!? Skumt, den blåa väskan verkar ha fått fötter. Hobo nycklarna, kom fram! Men för i helvete, vem har snott min mugg? Jag räknar till tio, har inte den högra skon synt till innan, blir det riktigt tråkig stämning. Glömde du toapapperet i tältet... lika lång väg tillbaka. Var sa du att mina strumpor var? Vart hamnade min telefon nurå? ... och så vidare.

Silverfleeten till ära, så vaknade de till en alldeles blå himmel. Det hade inte inträffat en enda morgon så långt. Inte ett regnmoln fanns i sikte och regnet höll sig borta ända till halv åtta på kvällen.

Tre olika starter skickade iväg drygt 70 båtar på en och samma bana. Av dessa var 47 katamaraner i deras egen klass, alltså Hobie16. Fyra race under dagen och efter att Tobbe och Pernilla beslutat sig för att segla maximalt ut i hörnen på banan och bara leta fri vind, la de sig på en elfte plats efter dagen. Den bästa placeringen i ett race var en femte plats. Sedan dog vinden totalt. Inte en vindgnutta i luften så de höll inte på att kunna ta sig tillbaka till stranden. Tobbe och Pernilla turades om att paddla sig fram med hjälp av armar och ben men på grund av strömt vatten kom de knappt någonstans. Till slut tog de sig in till land för att i stället pröva att dra båten efter strandkanten. Det gick sådär. Stora svallvågor gjorde det svårt att hålla båten, det var som att leda en arg häst flera hundra meter.

Andra dagen i silverfleeten var fyra race inplanerade och det var ännu lite blåsigare denna dag. Det var stora vågor som slog mot stranden så med sammanbiten koncentration förberedde sig Tobbe och Pernilla för att ta sig ut.

De körde en pin end-start och maximerade hörnen på banan som vanligt. Det gick bra för dem och de närmade sig kryssbojen från babord sida. Samtidigt började de första båtarna runda kryssmärket och hade kommit över i undanvinden med vind från styrbord. Allt gick mycket fort, de hade haft någon form av fippel ombord, samtidigt som vinden ökade och en stor våg kom. När de fokuserade utanför båten igen hade de kommit för nära i mötet med de andra båtarna och en av dem var riktigt nära. De gjorde en snabb gir åt ena hållet för att undvika en kollision varpå mötande båt gjorde samma sak. Då girade Tobbe åt andra hållet, vilket även den mötande båten gjorde. På tredje försöket med att undvika kollision var det liksom försent att göra något.

Kollisionen var oundviklig och ganska så otäck. De båda båtarna körde ihop stäv mot stäv och en smäll hördes i den kraftiga frontalkrocken. Ett hål, stort som en dubbel Calzone, hade skurits upp i Tobbes och Pernillas båtskrov. Det var den mötande båtens stäv som hade lyckats skruva sig fast i deras båt och fläkt upp babordsskrovet. Det sa verkligen ritsch innan den mötande båten kommit loss och kunde segla vidare.

Inom loppet av några sekunder välte Tobbes och Pernillas båt och de hamnade i vattnet mitt i banan i de stora vågorna på gigantiska Nordsjön. Det trasiga skrovet sjönk nästan omedelbart och de hade bara ett skrov vid vattenytan att klamra sig fast vid. Team Sweden hade varit bland de första tio, femton båtarna på väg upp för att runda kryssmärket så det var ett långt pärlband av båtar som sedan passerade dem

när de låg i vattnet och guppade. Hela fleeten susade förbi och de körde fort. Det var ett evinnerligt svischande runt huvudena på dem, det verkade aldrig ta slut. I det läget kände de sig inte särskilt stora.

En tysk seglare observerade läget och avbröt sitt tävlande för att erbjuda hjälp. Efter en stund kom också två RIB plus hela stora sjöräddningsbåten Valentijn. Den var full av folk. Just denna dag hade de bjudit ombord tävlingarnas sponsorer så de fick sig ett ganska spännande intryck av vad katamaranseglare kan erbjuda. Medan dessa tre räddningsbåtar stod till förfogande kämpade Tobbe, Pernilla och framför allt den hjälpsamma tyskan med att hålla båten på rätt köl, eller någon slags köl över huvudet. Från omgivande båtar frågade de gång på gång om de var okej och om det fanns några skador. Adrenalinet pumpade medan de kämpade med att lossa linor, skruva schackel och rigga av segel under vatten. De kapade det som inte lossnade, försökte rädda det som räddas kunde. Masten riggade av sig själv och bit för bit av båt och tillbehör lassades upp på en av räddningsbåtarna. Segel, mast och tampar.

Till slut var allt avriggat och Tobbe och Pernilla räddade på en RIB. De lämnade Hobien att bärgas av Valentijn. När de kom till stranden stod besättningen från den mötande båten och väntade på dem. De hade inte fått en enda repa på sin båt och de hade kunnat fullfölja racet. Otroligt. De hade för övrigt krockat redan vid starten, fått en tjuvstart och diskats. Det gjorde faktiskt allting ännu mer bedrövligt. Tobbe och Pernilla hade alltså krockat med en båt som inte ens skulle vara på banan. De hörde till lokalbefolkningen och kunde verkligen förstå sig på vattnet men de menade att det var mycket svårseglat för stunden. Tidvatten tryckte på från ena

hållet medan vind och vågor kom från det andra. Det var kanske det som ställde till det. Tobbe och Pernilla mindes något slags problem ombord innan krocken, när de båda skulle ta sig in från trapets. Det var en sagolik tur att ingen av dem hängde utanför båten då.

Efter 30 minuter kom sjöräddningen in till stranden med Hobien på släp. Den drogs upp den på land som en strandad val och tömdes på litervis med nordsjövatten. Båt, mast och rigg lastades upp på trailer och skjutsades till avlastningsplatsen. Besvikelsen var enorm. En monolog gormade runt där inne i huvudet: ”Om vi bara... tänk om vi... hade vi bara...” ihop med tusen känslor som i en dåligt hopblandad cocktail. Skam, sorg, ånger, bedrövelse men kanske ändå lite lättnad. De var i alla fall inte skadade.

All resterande segling var inställd för Tobbe och Pernilla. All segling var för övrigt inställd för alla andra också under de kommande två dagarna. Detta på grund av för mycket vind och vågor. De senare en bit över två meter och vindstyrkor mellan 14 knop vid land och så mycket som 33 ute på havet där banorna skulle läggas. Någon lämnade information om så mycket som 38 knop i banområdet under fredagen. Under dessa dagar gavs information varje timme då man in i det längsta hoppades att det skulle gå att skicka ut seglarna och få till ytterligare ett par race i resultatlistan. Hittills hade endast åtta race körts men tävlingsledningen hade hoppats på åtta till. Riktigt så blev det inte, för till slut blåstes EM av.

Tobbe och Pernilla började packa trailer och båtar. Lyfte ner Vipern för att få tillgång till lådan på trailern. Packade snyggt, ekonomiskt, tight och väl. Sen hämtade de vraket, masten och riggen. Trasslade upp och spolade av allt. La på locket på lådan och sköt sedan upp Vipern igen. Spände fast

den för att lyfta upp Hobien, spänna fast och lägga på båda masterna. De höll på i piskvinden i fyra timmar. Därefter städade de upp och sorterade i tältet. Tältet hade tjänstgjort klart, så de slängde det. Tyg, pinnar och en dragkedja var helt kassa, så pang tjoff ner i soporna på campingen innan de körde därifrån. Kommande natt var den sista i bilen. De tänkte bara vara med på prisutdelningen och sticka tidigt nästa morgon. Efter knappt 20 timmars segling på Nordsjön fick de, trots två avbrutna race en 22:a plats bland silverfleetens 47 båtar. Serien för de åtta racen blev: 33-14-17-5-10-21-(50)-50.

Efter prisutdelningen vankades köttbuffé med inslag av lax och grönsaker. Ölbaren släpptes fri och stämningen var på topp. Det var bara en sak... det hällregnade utan uppehåll och den här gången handlade det inte om halvtimmesregn, snarare timslångt. Det sista de ville var att ha hela bilen full med regnblöta kläder vilket var oundvikligt med den sträckan de hade att gå till bilen. Campare är ett uppfinningsrikt släkte. Lösningen på hur de skulle ta sig torrskodda utan paraplyer till bilen var inom räckhåll. De fick några soppåsar från baren och med en halsöppning i dessa kunde de ha dem på sig när de gav sig iväg.

”Tänk att varje mästerskap slutar med regn”, sa Pernilla.

”Va? Är det så?”

”Japp! I Kellenhusen båda gångerna, i Australien och i Garda, nu senast i Morges och så i Noordwijk.”

”Annars är det här livet faktiskt så nära man kommer att vara rockartist” inflikade Tobbe.

”Kul tanke, men visst. Turnébussen är lite udda men känslorna kanske inte skiljer särskilt mycket. Vi och dom, vi *mot* dom, vi *med* dom i ett stort intresse där det mesta handlar om upplevelser, bravader och händelser.”

”Jamen så är det ju. Man träffar så många likasinnade och tänk alla historier vi delat och alla chanser som finns att se nya platser.”

”Vi är många men i en sån sluten krets att vi ändå är nära. Tänk vilket sammanträffande att vi plötsligt pratade med holländaren som köpte Vipern från Sverige. Den som vi hämtat från Holland hittade hem igen och helt plötsligt står vi och köparen och pratar. Av alla människor och dessutom på ett Hobie-event?”

”Ja, lite så.”

Efter såna här seglingsveckor är det bergis massor av kemiska substanser som flödar runt i kroppen. Man blir som en annan människa. Ibland tillber man gudomliga krafter och högre makter, så totalt utfreakad och utelämnad åt vind och båtfore. Massor av frustration och spänning. Rädsla, mod... förhoppningar och glädje. Mycket skärpa och ilska och hopp drar igenom kroppen. Tobbe och Pernilla kände sig så tacksamma för det kroppsliga knarket och för sporten, platserna, människorna och allt de fått uppleva. Det var verkligen guld värt.

De lämnade campingen klockan sju på morgonen och hade nästan 60 mil att köra upp genom Holland och Tyskland. Det här var den första regnfria dagen av tio och utetemperaturen steg äntligen igen. En hel kväll skulle tillbringas i fina lilla Travemünde i väntan på färjan. Den skulle inte gå förrän nästa morgon klockan 03. De laddade upp den tredje ljudboken i bilen och styrde uppåt. Två happy sailors, två båtar, två mästerskap, två olika slags vatten och två resultat. Plats 19 av 42 respektive 22 av 47. På återseende Europa. Godnatt, godnatt.